

Sygn. akt III CSK 332/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa W. J.
przeciwko Gminie B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 maja 2014 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany wniósł skargę kasacyjną, w której wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadnił, powołując się na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości oraz na istniejące na tle tej sprawy istotne zagadnienie prawne. Obie kwestie sprowadzają się do jednego merytorycznego problemu: czy inwestor odpowiada wobec podwykonawcy za wypłatę kaucji gwarancyjnej, która została zatrzymana z należnego podwykonawcy wynagrodzenia. Wymaga zatem oceny, czy żądana kwota jest nadal częścią wynagrodzenia podwykonawcy, co uzasadniałoby odpowiedzialność inwestora, czy też w wyniku zawarcia umowy kaucji gwarancyjnej zmienił się jej charakter prawny. Kwestie te nie uzasadniają jednak przyjęcia skargi do rozpoznania. Po pierwsze, zostały już wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który przyjął, że kaucja gwarancyjna z reguły stanowi część należnego wynagrodzenia. Wynika z tego wniosek, że nie zmienia się jej charakter prawny, a zatem inwestor odpowiada za jej zapłatę. Po drugie, istotne jest źródło kaucji gwarancyjnej – gdy powstaje ona jako część należnego wynagrodzenia, to jest jasne, że jest to po prostu opóźnienie wypłaty części wynagrodzenia dla zabezpieczenia, a nie odrębny stosunek prawny. Po trzecie, wbrew twierdzeniu skarżącego, nie ma w tej kwestii rozbieżności w orzecznictwie, a w szczególności nie świadczy o niej powołane jednostkowe orzeczenie Sądu Okręgowego w S. W niniejszej sprawie złożono odpowiedź na skargę kasacyjną, która jednak została zwrócona ze względu na naruszenie art. 132 k.p.c., a zatem zawarty w niej wniosek o zasądzenie kosztów nie podlega rozpoznaniu.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

